

γιά να μᾶς βγάλουνε ἀπὸ τὴ δεινὴ αὐτὴ θέση, γιὰ νὰ μᾶς σώσουνε. δὲν τὸ νιώσανε αὐτό, καὶ νὰ, γιατί ἀντὶ νὰ μποῦνε στὴ δουλιὰ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού πατήσανε στὴ Βουλὴ, μπήκανε στὰ λόγια καὶ στὰ λόγια ἀκόμα ἀρμενίζοντε καὶ θάρμενίζοντε.

Καθεμέρινα γράφουν οἱ ἐφημερίδες πὼς «ἐπικεῖται εἰσβολὴ τῶν Τούρκων εἰς τὴν Θεσσαλίαν». Μὰ πρὶν μποῦνε οἱ Τούρκοι στὴ Θεσσαλία, μπήκανε σ' ἰλάκαιρη τὴν Ἑλλάδα αὐτοὶ οἱ ἀλιτήριοι, πού λέγονται βουλευτὲς ἢ πληρεξούσιοι, καὶ τὴν καταρημάζοντε. Ὅσοι ἀκούσανε τὸ λόγο τοῦ κ. Αἰαγοῦμης τὴν Τετράδην στὴ Βουλὴ, καὶ ὅσοι τὸν διαβάσανε τὴν Πέμτη στὶς ἐφημερίδες, θὰ βρήκανε πὼς σήμερον οἱ βουλευτὲς μᾶς εἶναι πῶς ἐπικίνδυνοι ἀπὸ τοὺς Τούρκους, γιατί, ὅπως φέρονονται, δείχνουνε σὰ νὰ συμμαχίσαντε μὲ δαυτούς γιὰ νὰ μεταβάλουνε τὴν Ἑλλάδα σὲ Πολωνία, καθὼς εἶπε ὁ κ. Πρωθυπουργός.

Σὲ Πολωνία! . . . Τὴν ἴδια Ἑλλάδα, πρὶν τρία περὶ πον χρόνια, ἓνας ἄλλος πρωθυπουργός, ὁ κ. Θεοτόκης, ἀπὸ τὸ ἴδιο βῆμα, μᾶς τὴ ζουγαρίσε ἀ ν θ η ρ ῆ, ἀ ν θ η ρ ὀ τ α τ η καὶ μέσα κι ὅσω. Σὲ τρία χρόνια λέτε νὰλλάξανε τόσο τὰ πράματα; Βέβαια κι ἀλλάξαντε, ἀφοῦ βρέθηκε σήμερον Ἑλληνας πρωθυπουργός πού δὲ δίσταξε νὰ βροντοφωνάξῃ τὴν ἀλήθειαν, ὅσο μαύρη κι ὅσο ἄγρια κι ἂν εἶναι, καὶ νὰ μᾶς δείξῃ πὼς πᾶν μιὰ ἄγρια σωτηρίας μᾶς ἀπόμεινε, ἢ Ἀλήθεια.

*

Κι ὁ δεύτερος λόγος τοῦ σάν τὸν πρώτο. Ἡ πρόποσι τοῦ δηλ. κάτου στὸ Φάληρον, στὸ τραπέζι τοῦ καίμανε οἱ συντεχνίες κλπ. Ὅχι φουσκωμένα λόγια καὶ λυγισμοὶ καὶ ψευτοσυγχρίσεις. Λίγα λόγια καὶ ζουμερά. Καὶ πρόποσι—μὲ τὸ συμπάθειο, κύριε Λεβίδη—Ἑγγλέζικη, πού σημαίνει ἀντιρωμαϊκή.

Ἔστερ' ἀπὸ τρεῖς τέσσερις τέτιες πρόποσιες σάν τὴν προχτεσινὴ τοῦ κ. Βενιζέλου, ὁ κ. Λεβίδης κι ὅποιος ἄλλος πολιτικός θὰν τὸ καλοσυλλογίζεται νανοῖξῃ τὸ στόμα τοῦ σάν προσκαλιέται σ' ἐπίσημο πολιτικὸ τραπέζι.

Ἀλήθεια κι ἀπαλήθεια αὐτὸς ὁ Κρητικὸς πάει νὰ μᾶς χαλάσῃ τὰ μακάρια πολιτικά μας συνήθεια πού ζυμώθηκαν καὶ σατίσαμε μὲ δαῖτα χρόνια καὶ καιρούς.

ΜΕΡΙΚΟΙ ἀλαφρόμυαλοι τὸ πιστέψανε καὶ τὸ τελείωσαν κιόλας πὼς ὁ κ. Βενιζέλος, μιὰ καὶ τὰ κα τ ἀ φ ε ρ ε, λέει, νὰ βγῇ βουλευτής, ἀλλάξε ἀμέσως ἰδέαν γιὰ τὸ Στέμμα κι ἀπὸ δημοκρατικὸς ἔγινε μοναρχικός!

Νὰ σου θυμῶς κι ὁ Γρανίτσας ποῖσεται στὸ «Χρόνο» τῆς Τετράδης κι ἀποδείχνει μὲ τὰ κείμενα (scripta manent, πού λέγανε κ' οἱ Λατίνοι τοῦ κ. Κανελλίδη) πὼς ὅσα εἶπε ὁ κ. Βενιζέλος γιὰ τὸ Βυσιλιὰ στὸ λόγο πού βγαλε ἀπὸ τὸ μυαλόνι τοῦ «Μεγ. Ξενοδοχείου» στὶς 5 τοῦ Σεπτεμβρίου, τὰ ἴδια κι ἀπαράλλαχτα ἔγραψε καὶ στὸ Χανιώτικο «Κήρυκα», δυὸ φορές κοντὰ κοντά, στὰ 1902, σ' ἐποχὴ μάλιστα πού βρισκότανε στὰ μαχαίρια μὲ τὸν Πρίγκηπα Γεώργιο.

Ὅστε ὁ κ. Βενιζέλος δὲν ἀλλάξῃ γνώμες καὶ πεποιθήσεις, σάν τοὺς πολιτικούς τῆς Ἀθήνας, κάθε ὥρα καὶ στιγμή, μὰ ἔχει μὲ τὴν ἰδέαν σκηματισμένη γιὰ τὸ κάθε ζήτημα κ' ἓνα πρόγραμμα ὁρισμένο, ὄντας σ υ ν ε π ῆ ς σὲ ὅλα τοῦ κι ἀφίνοντας τὴν ἀ σ υ ν ἑ π ε ῖ α σὲ κείνους πού ζητάνε νὰν τοῦ τὴ φορτώσουνε στὴ ράχη τοῦ.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ.—Ἀπὸ τὴν «Ἑστία» τῆς 19 Σεπτ. σελ. 4, στήλη 1 : «Μᾶς ἐδόθη ἡ ἐξήγησις—παρ' ὀλίγων νὰ εἰπώμεν ἀπολογία—ὅτι ὁ κ. Βενιζέλος, ἀναγινώσκων τὸν «Νουμᾶν» εἰς τὴν Βουλὴν, ἐμελέτα τὸν λόγον τοῦ, μεταφρασμένον εἰς τὴν Νομαδικὴν διάλεκτον.»—Ἔτσι λέει ἡ «Ἑστία».

Ἀπὸ τὴν πειραιώτικη «Σφαῖρα» (17 Σεπτ.) μαθαίνουμε πὼς ὁ κ. Γ. Μιστριώτης «ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς τὸν τέταρτον τόμον τῶν ἀπαρχιλλίων αὐτοῦ ρητορικῶν λόγων», ὅπου μαζὶ μ' ἄλλα εἶναι καὶ «προσφώνησις πρὸς τοὺς Ζακπίδας, λόγος ἐκφωνηθεὶς ἐν τῇ Ἀρσακείῳ Ἀθηνῶν καὶ ἄλλα δημοσιεύματα περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, ἐν ᾧ ὁ κ. Μιστριώτης κατέκτησε τὴν ἐθνικὴν εὐγνωμοσύνην διὰ τοὺς νικηφόρους ἀγῶνάς τοῦ ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς καθαρευούσης.» Ἀμήν!

ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ.—Αὐτὸ ἀπὸ τὴν «Ἀκρόπολη» τῆς 17 Σεπτ., αἰωνίως γιὰ τὸ Μιστριώτη :

«Περὶ Κατσαντωνιάδος καὶ δὲν συμμαχεύεται.

Ξέρετε τί ἐστὶ «Κατσαντωνιάς»;

Ἐὰν ὄχι, ἐρωτήσατε τὸν Μιστριώτην νὰ σᾶς τὸ πῇ : «Εἶνε ἔργον μέγα, τοῦ ἀειμνήστου Ἀντωνιάδου, τὸ ὅποιον ὑπεβλήθη εἰς τὸν Βουτσιναιὸν ἀγῶνα, οὗτινος ἐγὼ [ὁ Μιστριώτης δηλ.] ἐγενόμην εἰσηγητής. Δὲν ἤδυνήθη μὲν νὰ βραβεύσω τὸ μέγα ἔργον διὰ τὸν τεχνικὸν λόγον, ὅτι εἶχεν ἐνότητά χρόνου καὶ οὐχὶ ὑποθέσεως, ὡς ἀπαιτοῦσιν οἱ κανόνες τῆς τέχνης. Ἐθαύμασα ὅμως τὸν ἄνδρα, διότι εἶχεν ἐνστερνισθῇ ἐλόκληρον τὸν Τευρικομάχων τὸ μένος».

Αὐτὰ τὰ παίρνομεν—λέγει ἡ «Ἀκρόπολη»—ἀπὸ ἓνα γράμμα τοῦ γηραιοῦ καθηγητοῦ πρὸς τὴν Κρητικὴν «Ἀσπίδα», εἰς τὸ ὅποιον συνιστᾷ εἰς τοὺς Κρητάς δημοδιδασκάλους νὰ εἰσαγάγουν τὴν «Κατσαντωνιάδα» στὰ σχολεία των, διότι «μὲ τοιαῦτα βιβλία καὶ ποιήματα, διεγείροντα τὸν θαυμασμόν πρὸς τὰ ἔργα τῶν πατέρων μας, θὰ διεκτιρήσῃ ἡ Κρητικὸς λαὸς τὰς πολεμικάς του ἀρετάς». Ὅριστε λοιπόν, κύριοι, ὅτι ἔχομεν τέτοια ἀριστουργήματα καὶ ἡμεῖς δὲν τὰ ξεύρομεν. Πῶς οἱ ἀρμόδιοι δὲν ἐνῆργησαν τόσα χρόνια νὰ εἰσαχθῇ τὸ βιβλίον καὶ ἐδῶ; Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς θὰ εἶχε γίνῃ ἕως τὴν πόλεμικώτατος.—Πῶς;

ΓΙΑ ὅσα δὲ φροντίζω, γιὰ κείνους πού τὸ ἔργο τους κακὸ μοῦ κάνει ἢ πού δὲν μπορεῖ νὰ μὲ κάμει νὰ προσέξω, κάτι τι μοῦ λέει νὰ φεύγω μακριὰ καὶ νὰ παίζω.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ